

»POSTBUDET« RINGER ALDRIG MERE

Den sørgelige historie bag årets romantiske filmhit »Postbudet« og om titelrollefiguren, den napolitanske komiker Massimo Troisi.

AF ALBA GRANIZIO

Hele året er danske biografgængere strømnet til den italienske skuespiller Massimo Troisi romantiske og morsomme film »Postbudet«.

Som napolitaner i Danmark var det selvfølgelig en chance, man ikke ville gå glip af, men filmen tog også det øvrige Danmark med storm, for filmen var virkelig helt usædvanlig. Bl.a. fordi den engelske instruktør Michael Radford var gået med til at lave en helt igennem italiensk film, selv om han var uden dybere kendskab til Italien.

Drejebogen havde hovedrolleindehaveren, Massimo Troisi, selv skrevet med udgangspunkt i chileneren Antonio Skafmatas roman »Postbud for Neruda« (forlaget samleren har udsendt den som paperback under samme titel som filmen, red.) Bogen havde begejstret Massimo Troisi, og han købte rettighederne til at filmatisere den med tanke på, at han selv skulle spille titelrollen.

Han og Michael Radford begyndte samarbejdet i efteråret 1993. Optagelserne foregik fortrinsvis på to småøer, Pantelleria og Salina, ud for Sicilien samt på øen Procida ved Napoli. Procida havde særlig betydning, fordi Massimo Troisi fandt, at dens smukke landskab og øens beboere satte ham i stand til at få den rigtige atmosfære og stemning frem.

Handlingen udspiller sig i 1951-52, da den chilenske digter Pablo Neruda faktisk levede i eksil i Italien. Massimo Troisi forholdt sig dog frit Skafmatas forlæg, så der er ændret en del undervejs i historien, og slutningen er lavet helt om.

I bogen dør digteren; i filmen dør postbudet.

Massimo Troisi kom til at holde så meget af filmen, at den blev en del af hans eget liv. De, der oplevede ham under de sidste dages optagelser, blev slået af hans insisteren på at få filmen færdig. Indimellem slap kræfterne dog op, og han måtte erstattes af en stand-in – en gymnasielærer, der havde hans skikkelse, og som også tog cykelturene for ham. Ved hjælp af medicin klarede han at få optagelserne bragt til ende, og få dage efter, den 4. juni 1994, blev han ramt af en blodprop i hjertet og døde.

Fiktion og virkelighed gik op i en tragisk enhed.

Massimo Troisi havde lovet beboerne på Procida, at filmen skulle få forpremiere på deres ø. På den måde viste han sin respekt for de mennesker, som filmen også skildrer. Selv nåede han ikke at se sit værk.

Massimo Troisi blev født i San Giorgio de Cremano i provinsen Napoli den 19. februar 1953. Han var altså kun 41 år, da han døde, og hans død kom som en overraskelse for offentligheden. Men han havde haft hjerte problemer i årevis.

Han havde fået foretaget

Postbudet (Massimo Troisi), digter Neruda (Philippe Noiret) og den attræde Beatrice (Maria Grazia Cucinotta) i »Postbudet« – en befriende morsom formuleret hyldest til poesi og forelskelse.

en bypass-operation og stod på venteliste til en hjerte-transplantation. Ved nyheden om hans tidlige død kom jeg og sikkert mange andre napolitanere i tanke om en af hans film, som hedder »Troisi er død, leve Troisi!«. Selv om han måske allerede dengang følte døden som nærværende, er det en uhyre morsom film at tænke tilbage på.

I den film bruger han, der også var filmens instruktør, rygterne om sin død som påskud til at få folk til at fortælle om sig. Vi overværer scener, hvor andre skuespillere i stedet for at mindes ham med høflig pietetsfuldhed, som det ellers passer

sig for situationen, benytter lejligheden til at bagtale ham og påpege hans fejl og mangler. Han gør sin død til sandhedens øjeblik.

Massimo blev den mest geniale og højest elskede napolitanske komiker i nyere tid. Allerede som 15-årig blev han interesseret i teater. Den første trup, han spillede med i, hed »I Saraceni« (Araberne), og i 1977 dannedes truppen »La Smorfia« (Grimassen). Sidstnævnte blev en kolossal lokal succes, navnlig hos ungdommen, og kort tid efter fik han tilbud om at optræde i fjernsynet. I sin første film »Ricominciamo da tre« (Vi begynder forfra, fra tre) fra 1981 var

han både instruktør og hovedperson, og filmen blev en succes over al forventning.

Den kørte i en af Roms biografier i mere end 600 dage.

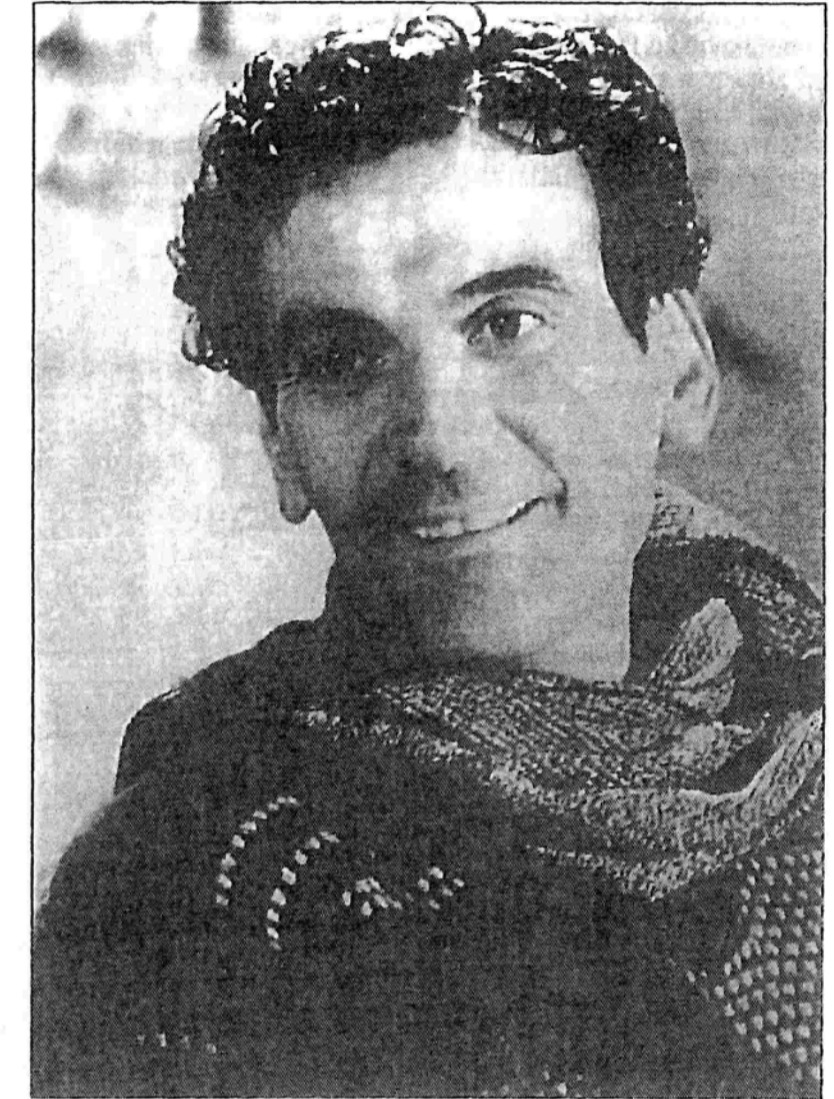
Napoli var altid til stede i de personer, som Massimo Troisi spillede. Han undgik at fremstille napolitaneren som en snu og lidt skurklagtig type, der næsten er blevet en kliché. Hans napolitaner var til gengæld antihelt og genert på en næsten barnlig måde. Et menneske med lyst til at lære en anden virkelighed at kende end Syditaliens tristesse og selvopgivenhed, som han dog alligevel ikke kunne slippe.

Gennem sit arbejde som

skuespiller ville Massimo udvide kendskabet til en napolitansk virkelighed, hvor menneskelige værdier som kærlighed, venskab og uselviskhed trods alt er i stand til at konkurrere med stræben efter penge og materielle goder.

Et andet karakteristika ved Massimo Troisis napolitaner er evnen til at være morsom uden at være plat – modsat så mange andre komikere i Italien – og andre steder.

Han kunne derimod bevæge sit publikum og få det til at le på samme tid og på en enkel og naturlig måde. Nogle gange så naturlig, at man spurgte sig selv, om han vir-

Postbudet, Massimo Troisi, har selv fået kort fra Amerika.

kelig spillede eller bare var sig selv.

I det lille samfund San Giorgio a Cremano (62.000 indbyggere) på Vesuvus skråning falder talen ofte på Massimo.

Snart vil en plads blive opkaldt efter ham, ligesom en filmpris der skal uddeles til de mest lovende komiske skuespillere vil komme til at bære hans navn. Selv hviler han på byens beskedne kirkegård.

Blandt de mange buketter, som i tiden efter hans død fik graven til at ligne en hel blomsterbutik, fandtes også den håndfuld vilde blomster, som jeg havde plukket.

Derudover var der lys og helgenfigurer med let udviskede farver efter mange kys.

I de første måneder kunne det endog ske, at nogen efter katolsk skik efterlod en guld-kæde eller en ring som udtryk for personlig hengivenhed som af og til kammer lidt over.

Der var så meget, at Massimos smilende fotografi på gravstenen næsten syntes at ville skjule sig. Genert over al den opmærksomhed.

I grunden var han jo så ligetil.

Alba Granizio er napolitansk forfatter, bosiddende i Danmark.